Anul II. — Nr. 7. Octomvrie 1936.

INSEMNĂRI SOCIOLOGICE

Apar odată pe lună.

Director: **TRAIAN BRĂILEANU,**
profesor de Sociologie la Universitatea din Cernăuţi.

CUPRINSUL

ARTICOLE

REDACŢIA: Cernăuţi, str. General Berthelot 5.
ADMINISTRAŢIA (Profesor Constantin Zoppa): Cernăuţi, str. Baltinester 15.
Abonamentul pentru 1 an . . . . . . Lei 60
Exemplarul . . . . „ 5

Tipografia Mitropolitul Silvestru, Cernăuţi.

REVISTA CARȚILOR

Corneliu Zelea-Codreanu, Pentru legionari. (*Traian Braileanu*).
Radu Gyr, Femeia în eroismul spiritual, moral și național. (*George Macrin*).
Dimitrie Bucevschi, Amintiri din anul Unirii.
Emanoil Catelly, Cartea noastră.
Maior Constantin Atanasiu, Psihotehnica în armatele străine.

REVISTA REVISTELOR

Iconar. — Țara Șipenițului. — Revista de pedagogie. — Revue Internationale de Sociologie. — Buletinul A. G. I. R. — Orientări. — Făt Frumos. — Gînd Romînesc. — Pagini Literare. — Libertatea. — Glasul strămoșesc. — Omul nou. — Iubiți Biserica. — Credința. — Chemarea Naționalistă — Ideea națională. — Cuvîntul Satelor. — Cruciada. — Opinia Bucureșteană. — Scinteia. — Crainicul.

Fiecare număr va avea cel puțin 32 pagini.
Manuscrisele nu se înapoiază

ANUL II. Nr. 7. Octomvrie 1936

Insemnări Sociologice

Director: TRAIAN BRĂILEANU,
profesor de Sociologie la Universitatea din Cernăuţi.

Spre dislocarea Frontului popular

Ofensiva Frontului popular s'a năpustit asupra Franţei ca un talaz puternic. Ea s'a întins mai departe decît prevedea majoritatea celor ce, prin votul lor, au asigurat succesul partidelor înaintate la alegerile din Aprilie—Mai 1936. Astăzi ea pare a întîmpina piedici şi a începe o mişcare de retragere, deşi intenţiile conducătorilor au rămas în fond aceleaşi.

Ocuparea uzinelor de către muncitori, subt îndemnul C. G. T.-eului [1]) şi mai ales subt cel al agitatorilor comunişti veniţi din afară, continuă după un plan: potolit într'un loc, conflictul între patroni şi amploiaţi renaşte în alt loc, în felul de a întreţinea în toată ţara o agitaţie revoluţionară şi a o face să dăinuiască pînă la sosirea momentului prielnic răsturnării sociale ce se pregăteşte. Dar deja se produc reacţiuni.

Lipseşte încă mult într'adevăr ca cei ce conduc C. G. T.-eul să reprezinte toată lumea muncii. Nu toţi muncitorii sunt cegetişti. Mai mult, toţi cei ce aparţin C. G. T.-eului nu sunt în desăvîrşit acord cu căpeteniile lor: ei urmează mişcarea, dar nimic nu spune totuş că defecţiuni nu se vor produce. De fapt s'au produs deja cîteva. La Brousseval, în Marna, muncitori metalurgişti au hotărît să reia lucrul şi unii dintre ei au demisionat din C. G. T. cu acest prilej. Stăpîniţi la început prin elemente extremiste, ei refuză a face mai departe jocul agitatorilor.

Alţi muncitori, ne-cegetişti, n'au şovăit să aplice procedeul adversarilor lor împotriva guvernului complice al acestora: la Clermont-Ferrand, ei au ocupat prefectura cerîndu-i prefectului să restabilească ordinea şi să facă să se respecte libertatea muncii. Fără îndoială, guvernul frontului popular, cu obişnuita sa părtinire şi rea credinţă, s'a grăbit a pune în mişcare împotriva lor forţa publică, această forţă de care ei refuză a se servi împotriva agitatorilor cari ocupă uzinele. Dar gestul mun-

[1]) Confédération Générale du Travail.

citorilor ne-cegetişti este totuş pentru el o prevestire că îngăduind ilegalitatea din partea demagogilor frontului popular, el dă, din punct de vedere moral, drept celorlalte partide de a proceda în acelaş fel la rîndul lor.

După reacţiunile, dealtminteri destul de rare pînă acuma, ale unor grupuri muncitoreşti, noi trebue să însemnăm reacţiunea ţării.

Fără a judeca înainte asupra mişcărilor de opinie pe cari le va provoca anunţarea devalorizării francului, ceea ce aflu în clipa cînd acest articol era aproape în întregime scris, se pare că o anumită plictiseală se manifestă faţă de rezultatele experienţei Leon Blum.

Fără îndoială, în ultimele zile ale lui Septemvrie 1936, popularitatea lui Leon Blum rămîne simţitor aceeaş în lumea micilor amploiaţi şi a micilor burghezi anti-fascişti. Dar dăinuirea mişcărilor de grevă cari nu încetează într'un loc decît pentru a izbucni în altul începe să neliniştească pe alegătorul mijlociu. Acesta, privind în general cu simpatie revendicările muncitoreşti, întrucît nu întrec măsura, aprobînd bucuros acordarea de concedii plătite cari dealtminteri începeau a intra în obiceiuri, mai ales în ce priveşte servitorimea, nu poate aproba totuş nici nepăsarea guvernului faţă de ocupările de uzine, nici agitaţia revoluţionară care ameninţă a degenera în războiu civil. Cît despre micii patroni, zugravi, lăcătuşi, garagişti sau alţii, ei sunt direct păgubiţi prin săptămîna de patruzeci de ore şi concediile plătite, sarcină prea grea pentru dînşii, spun ei, şi pe care numai marii industriaşi sau comercianţi o pot suporta. Generalizarea acestor măsuri acceptabile în principiu pare deci abuzivă.

Toate aceste fapte îşi au repercusiunea politică. Copleşiţi de către socialişti cari le-au luat rolul de partid dominant ce-l avuseră pînă acuma, radicalii cred prilejul prielnic pentru a redobîndi puterea. Acest partid de profitori şi spirite mărginite, gata la toate pentru a avea locurile, este capabil şi de a provoca revoluţia cum şi de a face să pară că o opresc. Preferind, la urma urmei, o răsturnare socială unei reacţiuni naţionaliste care ar pune capăt exploatării sale a ţării, acest partid n'ar refuza totuş să înfrîneze revoluţia în interesul său propriu. Înţelegem de aci că după ce au făcut jocul socialismului şi comunismului, radicalii încep a juca comedia apărării ordinei. Deja radicalul franc-mason Bienvenu—Martin somase pe ministrul de interne, Salengro, să pună capăt ocupării uzinelor; acesta a

promis s'o facă și n'a făcut nimic. Duminecă 20 Septemvrie 1936, Rucart, ministrul justiției, Daladier, ministrul apărării naționale și Campinchi, deputat radical, s'au ridicat, în discursuri, împotriva violențelor și ocupărilor de uzine. S'ar părea că succesiunea Cabinetului Leon Blum e virtual deschisă.

În sfîrșit, evenimentele din Spania nu sunt de felul să nu impresioneze opiniunea. Masacrele, jafurile, războiul civil al căror spectacol ni-l oferă această nefericită țară, constituesc o prevestire pentru cei ce considerau revoluția ca o asigurare de fericire viitoare. Reacțiunea dusă cu deplin succes de șefii armatei împotriva anarhiei și sdrobirea progresivă a frontului popular spaniol de către naționali sunt deasemeni de natură să-i facă a se răsgîndi pe cei ce-și imaginează cu naivitate că o lege necesară împinge popoarele pe căile democrației și ale comunismului. Dar mai ales partidele înaintate se găsesc în falsa poziție în care le-am văzut deja în momentul războiului italo-etiopian și al sancțiunilor împotriva Italiei: după ce au dus campania zgomotoasă „împotriva fascismului și a războiului", ei sunt împinși de ura lor în contra fascismului să ceară măsuri pe urma cărora războiul are toată șansa să izbucnească. Cerînd ridicarea oricărei interdicții, oricărui embargou, oricărui blocus și libera expediție de arme și muniții în Spania în folosul lui *Frente popular*, C. G. T.-eul acceptă cu știință riscul unei conflagrații europene. Léon Blum care nu se da înapoi față de un războiu franco-italian nu ar da înapoi cu atît mai mult fără îndoială față de o intervenție armată în Spania, dacă ar fi încă în opoziție. Dar devenit șef al guvernului, dorința de a împiedica Italia și Germania să susție pe față frontul național spaniol, nu mai puțin și frica de a-și înstrăina definitiv opinia publică franceză ostilă oricărui războiu și adînc pacifistă, l-au obligat să ceară celorlalte națiuni o convenție reciprocă de neutralitate, rămînînd ca să sprijine pe subt mînă Frontul popular spaniol prin trimiteri de arme și muniții asupra cărora ziarul *Action Française* a făcut lumină. Poziția sa a devenit din această pricină destul de dificilă. Constrîns a se înfățișa ca susținînd o politică de neintervenție, el se vede împins la intervenție de către cea mai mare parte a trupelor cari l-au adus la putere și a căror simpatie pentru guvernul din Madrid el declară deschis că o împărtășește.

În vremea aceasta, țara primește, ca o lovitură de trăsnet, anunțarea unei noui devalorizări a francului.

D-l Léon Blum se declarase ostil oricărei devalorizări în momentul cînd lua în posesiune puterea. El luase în această privință angajamentele cele mai lămurite. El n'a încetat să repete că devalorizarea e potrivnică intereselor generale ale țării și celor ale clasei muncitorești. Hotărîrea sa de a amputa francul cu 30 la sută din valoarea lui îl pune în contradicție cu sine însuș. Ea adeverește prăbușirea experienței socialiste pe care a încercat-o.

Lecția pe care sociologul o poate scoate de aci mi se pare a fi următoarea: marile națiuni civilizate au fost trase, una după alta, spre o experiență socialistă. Germania, Anglia, Australia etc. au încercat-o de-a-rîndul. Pretutindeni ea a dat greș. Ea e pe cale să dea greș și în Franța.

(Trad. *Tr. Brăileanu*). **André Joussain.**

Functionarism și birocratism

I.

Lupta între partidele politice continuă. Se țin adunări, în cari șefii de partide rostesc lungi discursuri, arătînd că guvernul „nu mai e stăpîn pe situație" și că se impune o schimbare radicală a metodelor de guvernare pentru a împiedica deslănțuirea anarhiei. Fiecare șef de partid — și sunt multe partide la noi — susține că numai partidul său e în stare să facă rînduială, să salveze democrația împotriva extremiștilor de dreapta și de stînga. Și chiar partidele „naționaliste și creștine", deci mai mult sau mai puțin antisemite, făgăduesc a stîrpi „extremismul" de dreapta. Democrația și libertatea trebuesc apărate cu orice preț.

Dar toată această agitație și vorbărie, toate aceste teorii și discuții au un singur scop: răsturnarea guvernului și luarea succesiunii. Puterea! Locurile de deputați, senatori, prefecți, primari etc. — iată ținta luptei. Prea mult durează mizeria opoziției, prea mult stă partidul liberal la ieslele bugetului! „Țara" trebue trezită, „cetățenii" trebue să reacționeze! Mai ales *cetățenii* trebuesc lămuriți asupra unui punct important, anume că nici șefii nici subșefii diferitelor partide nu sunt dușmani ai „minorităților", și mai ales nu sunt antisemiți în felul lui Hitler. Adevărat este, zic ei, că în țara noastră Romînilor li se cuvine întîietatea, dar asta nu înseamnă nicidecum o știrbire a drepturile cetățenilor de alt neam și altă lege. Așadar jidanii pot fi liniștiți

şi, deci, au obligaţia să dea bani pentru campania de răsturnare a guvernului „care sprijină extremismul de dreapta". Dar jidanii nu mai sunt dispuşi să dea bani pentru nimicirea extremei drepte, ci ei cer libertate de acţiune pentru extrema stîngă şi constituirea unui „Front popular" în care jidanii să activeze cu drepturi egale şi în proporţie cu contribuţia lor bănească. Adică ei cer conducerea efectivă a Frontului popular şi, prin Frontul popular, a Statului. Declaraţiile în public ale şefilor de partide n'au nicio importanţă; hotărîtoare sunt tratativele în lojele masonice, dela noi şi din străinătate. Alegătorii romîni, ţărani şi intelectuali, se lasă îmbătaţi cu apă rece, cu vorbărie goală, cu poveşti şi pilde. Problema principală e cea a voturilor, a captării şi manevrării masselor pentru ajungerea la putere. Discuţiile serioase sunt rezervate pentru consiliile de administraţie, lojele masonice şi diferitele conciliabule cu potentaţii finanţei jidoveşti din ţară şi străinătate. Aci se pune la cale democratizarea progresivă a Statului nostru, adică bolşevizarea şi iudaizarea lui. Iar demagogii noştri, ca toţi demagogii de pretutindeni şi de totdeauna, sunt gata să vîndă ţara.

Votul universal a născut demagogia şi luptele între demagogi, iar demagogia a dat naştere coruptiei şi desagregării Statului. Germenii revoluţiei trebue să încolţească pe urma demagogiei, iar revoluţia se sfîrşeşte cu dictatura comunistă — *dacă nu intervine extrema dreaptă.*

Ce este aşa zisa extremă dreaptă? Este mişcarea care vrea să oprească izbucnirea revoluţiei şi a războiului civil. Iar dacă, Doamne fereşte, n'ar putea opri deslănţuirea lor, mişcarea de dreapta va lupta pentru triumful ideii *Statului naţional romîn* împotriva tendinţelor Jidanilor de a institui în Romînia prin revoluţie dictatura comunistă-jidovească.

Mişcarea naţionalistă deci nu este şi nu poate fi revoluţionară, ci ea este *antirevoluţionară* şi *conservativă*. Aşa a definit-o şi Eminescu şi aşa este ea prin firea ei, deoarece este expresia instinctului de conservare a naţiunii organizate politiceşte. Ea se opune tendinţelor revoluţionare ale demagogilor de tot felul, cari, pentru a ajunge la putere, aţîţă antagonismele de clasă şi exploatează toate nemulţumirile mulţimii guvernate împotriva clasei politice guvernante. Marea primejdie rezultată din aceste lupte între demagogi a fost şi este desorganizarea aparatului Statului şi înlesnirea amestecului străinilor, la noi al jidanilor comunişti, în conducerea Statului, ei devenind în luptele fratricide

arbitrii situaţiei şi nutrind nădejdea de a lua ei locul demagogilor venali şi incapabili de a conduce Statul.

Mişcarea naţionalistă năzueşte deci dară de a restabili solidaritatea clasei conducătoare şi de a exclude, prin asta, amestecul străinilor.

Deslegarea practică a acestei probleme nu este aşa de simplă cum s'ar părea. Am arătat în cîteva studii diferitele aspecte ale ei precum şi mijloacele prin cari s'ar putea încerca deslegarea ei. Ni s'a părut, şi credem a nu greşi, că organizaţia legionară este pe calea cea bună de a înfăptui regenerarea elitei noastre politice fără mari zguduiri şi evitîndu-se mişcări revoluţionare.

Legionarii nu vreau să răstoarne elita actuală, nici nu vreau să răstoarne guverne pentru ca, la rîndul lor, să fie răsturnaţi de la guvern, ci ei vreau să asigure ţării o conducere politică naţională, stabilă şi scutită de frămîntări demagogice. Mijloacele întrebuinţate pentru atingerea acestui scop sunt de diferite feluri: participarea la viaţa politică în temeiul constituţiei, educaţia cetăţenească în taberele de muncă, rezistenţa activă împotriva demagogiei şi a comunismului. Conducătorul Legiunii, d-l Corneliu Codreanu, a înţeles dela început că un conducător trebue să fie în primul rînd un *organizator* şi un *educator*. Problema ce şi-a propus spre deslegare a fost deci formarea *legionarului*, a Romînului nou, a Romînului de elită. Crearea unui tip opus tipului de politician, a unui om deci care să aibă toate virtuţile ce se cer unei elite politice naţionale şi căruia să-i lipsească viciile politicianului demagog şi corupt, sclav al finanţei jidoveşti şi al masoneriei.

Cu drept cuvînt, Căpitanul a văzut aci, în formarea omului nou, cheia problemei. Intuiţia lui l-a condus în mod logic la concepţia lui Platon şi Aristotel. Dar pornind dela realităţile noastre şi angajat de timpuriu în lupta politică practică, el a ajuns să găsească în condiţiuni concrete date cea mai potrivită cale de a rezolvi problema fără să se lase amăgit de teorii sterpe şi fără să se lase abătut din calea sa de empiriştii rutinari şi sceptici.

II.

Educaţia legionară cuprinde toate stările şi clasele sociale ale *naţiunii romîneşti*. Scopul ei este de a forma o elită unitară şi solidară ca ideologie şi concepţie, dar bine structurată şi ierarhizată după diferitele funcţiuni sociale. Astfel în orice stare,

clasă, funcțiune sau profesiune s'ar găsi, legionarul va reprezenta omul de elită înăuntrul acelor categorii sociale. Evident însă că pentru organizația politică și pentru oprirea destrămării și decăderii elitei politice important este ca legionarii să pătrundă cît mai mult în elita politică și *să-și păstreze aci neștirbit caracterul de legionar*, adică să fie incoruptibili și pavăză neclintită împotriva masoneriei și a comunismului iudaic. Legionarul intrat în slujba Statului trebue să fie și să rămînă *funcționar al Statului național romîn*. Fie că e jandarm, primar, magistrat, preot, învățător, pretor, ministru, fiecă ocupă cea mai inferioară sau cea mai superioară treaptă în ierarhia elitei politice — el trebue să fie însuflețit de spiritul de jertfă pentru Statul național romîn, el trebue să-și împlinească *datoria* fără șovăire și *trebue să înțeleagă ce este datoria sa*.

Toată nenorocirea noastră, înstrăinarea pămîntului la orașe și sate, înstrăinarea comerțului și industriei, decadența științelor și artelor, degenerarea fizică și morală, se datorește lipsei de organizare a funcționărimii Statului. Funcționarii nu stau în slujba Statului, ci a partidelor politice, a lojelor masonice, a cămătarului jidan dela sate și a marelui financiar și industriaș jidan la orașe. Sperțul în toate formele, dela bacșișul ordinar de un pol pînă la comisionul nobil de milioane, a deschis drumul invaziei jidovești și dominațiunii politice a finanței internaționale tot jidovești.

In Bucovina și Basarabia s'au dat certificate de cetățenie cu miile și cazul recent dela Cernăuți unde un funcționar romîn, fost candidat cuzist în alegerile trecute, a „încetățenit" o serie de jidani veniți din străinătate, ne arată în ce fel se explică sporirea extraordinară a populației jidovești în Statul nostru. Cu înlesnirea imigrării prin sperț și corupție începe tragedia, ea continuă cu înlesnirea tuturor afacerilor de export, import, devize etc., tot prin sperțuirea funcționarilor și politicianilor. Citeam într'un ziar că sperțarii și afaceriștii romîni au depuneri la băncile elvețiene cari ar atinge fabuloasa sumă de 120 miliarde lei. Iată bilanțul politicei democratice dela Unire încoace! Corupția a pătruns în toate instituțiile publice atît de adînc, încît astăzi nimeni nu mai are încredere în buna funcționare a serviciilor publice. Funcționarii mari și mici au o singură năzuință: să se îmbogățească repede, cît mai repede. Se'nțelege că marile afaceri de milioane, sute de milioane și miliarde sunt rezervate celor mari. Și în corupție s'a stabilit o ierarhie. Cel mic ciupește, cel mare înșfacă.

Dar n'am nici talent nici gust pentru descrierea amănunţită-a corupţiei şi n'am nici izvoare precise de informaţie decît ziat rele şi zvonurile cari circulă dela om la om. Dar chiar optimis fiind şi nedînd crezare oricărei ştiri, sunt totuş dispus să cred că Statul nostru n'are funcţionari devotaţi intereselor sale, ci numai funcţionari devotaţi intereselor lor personale şi familiale şi, poate, şi intereselor partidului din care fac parte, părăsind însă partidul şi trecînd în altul cînd prin acel partid nu-şi pot satisface interesele lor proprii.

Aşa fiind, e lesne de înţeles că Jidanii punînd, prin banii lor, stăpînire pe partide, au pus stăpînire şi pe funcţionari şi în măsură ce stăpînirea lor în partidele politice devine mai pronunţată, în aceeaş măsură alunecă tot aparatul Statului în mîinile lor.

Contraacţiunea mişcării legionare trebue să se îndrepte împotriva acestor tendinţe prin infiltrarea legionarilor în instituţiile Statului şi paralizarea acţiunii de corupere susţinută de jidovime. In învăţămînt, în magistratură, în armată, în administraţie, legionarul trebue să rămînă legionar, adică incoruptibil şi păzind cu sfinţenie şi abnegaţiune absolută interesele Statului naţional romîn. Legionarul trebue să-l urmărească pe duşman acolo unde îşi desfăşoară opera sa nefastă de destrămare şi anarhizare. Dar ca s'o poată face, în orice situaţie s'ar găsi, legionarul trebue să fie pe deplin format, să fie într'adevăr „om nou".

Exemplul „cuzistului" amintit mai sus e edificator şi am mai putea aduce cîteva exemple de astfel de funcţionari „naţionalişti şi antisemiţi", cari în discursuri tună şi fulgeră împotriva jidanilor, iar „în particular" iau sperţuri dela jidani şi „învirtesc" afaceri cu jidanii. Educaţia legionară, dacă şi-a dat efectul, exclude astfel de fenomene. Rămîne totuş problema de a cerceta şi controla, dacă într'adevăr spiritul legionar a început să pătrundă în serviciile publice.

Se'nţelege că partidele politice, atît la putere cît şi în opoziţie, au tot interesul să împiedice intrarea legionarilor în serviciile publice şi răspîndirea spiritului legionar în instituţiile Statului. Dar totaşa de bine se'nţelege că, luptînd între ele şi hărţuite de jidani, ele n'au posibilitatea să zădărnicească infiltrarea legionară. Legionarii nu sunt doar decît Romîni cinstiţi, incoruptibili, muncitori, devotaţi Statului romîn — chiar cînd nu sunt îmbrăcaţi în cămaşă verde. Cămaşa verde e un semn distinctiv

exterior şi îşi are rostul şi rolul în organizaţie. Hotărîtor este însă *caracterul* legionarului şi acţiunea lui determinată de acest caracter.

III.

Se va obiecta că în toate partidele sunt oameni cinstiţi şi buni Romîni şi că Legiunea „n'a monopolizat cinstea şi naţionalismul". Fără îndoială că şi în partidul lui Marius şi în cel al lui Sulla erau oameni cinstiţi şi buni Romani, n'am putea totuş afirma că *Statul roman* era bine servit prin aceşti oameni cinstiţi din cele două tabere. Şi cu drept cuvînt se pune întrebarea, dacă după prăbuşirea autorităţii Senatului şi izbucnirea războaelor civile pînă la întemeierea şi organizarea imperiului prin Augustus a existat un Stat roman. Şi prin ce a renăscut Statul roman?

Eminescu în scrierile sale politice a descoperit cu intuiţie genială, de unde pornesc toate forţele cari amenință unitatea Statului romîn. In *Ideea Statului monarhic* şi în multe alte articole, Eminescu arată că „Statul trebue pus la adăpost de înverşunatele lupte de partid", „la adăpost de patimele şi de asprimea intereselor momentane şi trecătoare". In articolul *Ilustraţii administrative*, Eminescu descrie starea de plîns a administraţiei romîneşti, desorganizarea instituţiilor Statului prin politica partidelor. „A administra? Dar întrebatu-s'a vreunul din geniile universale ale liberalismului ce va să zică a administra? Ce va să zică a privi bună starea populaţiei, ca pe un lucru încredinţat înţelepciunii şi vegherii tale? Excepţie făcînd de ţara noastră, administratorul pretutindenea e un adevărat părinte al populaţiei rurale. El are să judece, cînd scade populaţia, de ce scade; cînd dă îndărăt producţia, de ce dă; cînd e un drum de făcut, pe unde să-l facă; cînd e o şcoală de înfiinţat, unde s'o aşeze mai cu folos... Pentru sarcina de subprefect se cere atîta ştiinţă, atîta dezinteresare, atîta patriotism, pe cît le poate avea numai un om cu multă şi temeinică cultură... Dar, fiindcă la aproape toate posturile din ţară poate aspira oricare cenuşer, de aceea fiecine care a'nvăţat două buchi, lasă plugul, cotul şi calapodul în ştirea lui Dumnezeu şi rîvneşte a se face roată la carul Statului".

Regimul partidelor politice, luptele demagogice nu îngăduesc o bună organizaţie a serviciilor publice, Fiecare partid îşi are funcţionarii săi cu cari vine la putere şi cari administrează ţara în interesul partidului. Interesele ţării sunt subordonate interese-

lor partidelor, — Statul nu există. Statul începe să existe sau să renască din hoasul democrației demagogice prin organizarea unui corp de funcționari, a unei administrații ierarhizate. „Înaintea funcționarismului imperial al lui Augustus, zice Emile Lasbax (în *La France ira-t-elle à un Troisième Empire?*, pg. 188 urm.), nu exista Stat roman; după aceea numai, Statul roman a existat. Atunci, într'adevăr, s'a născut noțiunea de *serviciu public;* atunci au răsărit, pentru a se răspîndi repede în urmă, marile servicii publice specializate, poliție, alimentație, incendii, apă, clădiri; toate aceste subt forma de *prefecturi*, care dăinuește încă în Franța, și a cărei origine se urcă la această dată precisă... Cu Augustus, Claudius, Hadrian, Septimius Severus, — cei patru mari suverani administratori —, Statul roman se străduește neîncetat de a organiza Statul cu un număr cît mai mic posibil de funcționari, pentru ca aceștia să fie în realitate *o aristocrație*. Cu Diocleţian, în sec. al III-lea, sistemul degenerează în birocrație... Acesta este spectacolul Imperiului-Jos, al acestei faze de decadențe cînd vechea aristocrație a Statului, guvernarea celor mai buni, a făcut loc unei individualizări fără măsură a autorității, cînd armata nu mai este supusă puterii conducătorilor, ci lăsată în voia legionarilor, cînd funcționarii recrutați nu mai mult între cetățenii romani, ci între barbarii prea puțin asimilați, au perdut, cu sentimentul național, legalismul disciplinei. Imperiul echilibrat al lui Augustus a devenit o artificială juxtapunere a două elemente contradictorii: la vîrf, o monarhie despotică după tipul oriental; la temelie, o republică de beneficiari, solidari numai prin interes, și a căror cupiditate, după mărturia celor administrați din acea epocă, se apropie de venalitate".

Observînd organizarea serviciilor publice în Statul nostru, ne vom încredința lesne, că regimul partidelor politice cu demagogia și corupția lor, a ucis și ideea de Stat și Statul. Acesta nu poate renaște decît iarăș numai prin organizarea serviciilor publice, prin crearea unei *aristocrații* de funcționari. Birocrația anarhică, lipsită de patriotism, amestecată cu străini neasimilați și cu Romîni înstrăinați, trebue purificată, redusă la număr, iar modul de pregătire și recrutare a funcționarilor (în toate serviciile și toate instituțiile publice) trebue stabilit în conformitate cu interesele Statului național romîn.

Problema deci nu se pune în felul că am acuza pe toți funcționarii noștri de necinste și corupție, sau pe toți membrii partidelor politice. Ci constatăm că niciun mijloc nu există în

situaţia actuală de a împiedica intrarea de elemente necinstite şi corupte în serviciile publice şi niciun mijloc pentru a le elimina. Dimpotrivă, ni se pare lămurit şi verificat prin experienţă şi istorie că regimul actual, democratic, demagogic şi parlamentar, înlesneşte nu numai intrarea de elemente corupte şi nepregătite în serviciile publice, ci chiar le apără şi protegueşte, întrucît în primul rînd aceşti oameni sunt cel mai puternic sprijin al partidelor. Ei reprezintă şi susţin partidele împotriva Statului, ei sunt stîlpii democraţiei demagogice, ei sunt devotaţii şefilor de partide, ei fac alegerile, mijlocesc afacerile, canalizează banii publici în buzunarele politicianilor şi ale lor proprii.

De aceea fascismul şi hitlerismul au trezit ura neîmpăcată a democraţilor. Teorii şi idei nu prea tulbură somnul politicianilor. Tratate groase de sociologie, conferinţe savante, monografii de sate romîneşti sunt tolerate, deoarece nimeni nu le citeşte. Dar fapta, acţiunea îndreptată spre renaşterea Statului şi spre crearea unei aristocraţii de funcţionari ai *Statului* nu ai partidelor, va deştepta cu necesitate duşmănia şi ura politicianilor demagogi, cari vor căuta, cu orice mijloace, să oprească consolidarea Statului.

De aci se explică atacurile tuturor partidelor împotriva *Legiunii* şi tendinţa lor de a împiedica intrarea legionarilor şi a concepţiei legionare în funcţionărimea romînească.

Apariţia de numeroase partide şi organizaţii „naţionaliste, creştine şi anticomuniste", sfiala cu care se vorbeşte în presă despre Legiune şi legionari, e semnul că democraţia demagogică se simte ameninţată şi strîmtorată. Ea e dispusă să devie naţionalistă, creştină şi anticomunistă, ba chiar antisemită, dar nu înţelege să cedeze în punctele esenţiale de cari depinde existenţa ei şi posibilităţile de stăpînire, cu schimbul, a ţării în folosul partizanilor. Democraţia nu vrea ca *Statul* să renască. Prin urmare votul universal, parlamentarismul, partidul sunt lucruri cari trebue să rămînă neatinse. Ţara e doar plină de foşti miniştri, foşti prefecţi, foşti primari, cum şi de viitori mici şi mari slujbaşi, cari aşteaptă venirea la putere a partidului lor ca să fie repuşi în funcţii sau să înainteze în grad şi să poată administra în voie averea ţării. Pentru realizarea acestor dorinţe ei sunt gata să extermine şi comunişti şi jidani, dar şi legionari, în număr nelimitat sau limitat, după cum li se va cere în momentul critic de cei ce înlesnesc venirea la putere...

In această învălmăşeală şi luptă între partide, Legiunea îşi croieşte drum drept fără cotituri şi compromisuri. Ea înaintează încet dar sigur, pe front larg, scoţînd duşmanul din toate poziţiunile ocupate. Acţiunea Legiunii deci nu e îndreptată spre un singur obiectiv, care ar fi de pildă dobîndirea puterii prin mijloace demagogice, ci ea merge în adîncime, transformînd bazele organizaţiei noastre politice. Crearea unei aristocraţii de funcţionari ai Statului şi infiltrarea lor în serviciile publice ni se pare, după cele spuse mai înainte, o acţiune menită nu numai să susţie lupta pentru dobîndirea puterii dar să şi asigure înfăptuirea unui *Stat naţional* deasupra şi, cînd va fi necesar, împotriva partidelor politice. Legiunea năzueşte deci a înlocui birocraţia politicianistă printr'o funcţionărime a Statului.

Traian Brăileanu

Taberele de muncă

Tabăra dela Carmen Sylva

In „Insemnări Sociologice" acum un an puneam pe plan de principii problema taberelor de muncă [1]). Revin pe scurt. Educaţia a interesat pe oameni întotdeauna. Ea e strîns legată de perpetuarea speciei. Popoarele cari au avut prilejul să capete o educaţie conştientă şi-au mărit considerabil puterea de conservare, în dauna popoarelor cărora le-a lipsit în egală măsură educaţia specifică. Specificul naţional e o constantă primordială a conservării. Prima problemă de care trebuia să se ocupe şi clasa noastră conducătoare, era aceasta, a educaţiei. Ori, tocmai chestiunile de educaţie o preocupă mai puţin. Cauzele sunt:

1. Structura politică a actualei clase conducătoare. Clasa noastră conducătoare e lipsită ea singură de-o educaţie specific naţională. Fiind o clasă parazitară ea nici nu poate preţui specificul etnic-etic [2]).

2. Criza educaţiei, depinzînd în parte de criza generală. Intr'o vreme se punea accentul pe educaţia intelectului, şi deci avea mare preţ acumularea de cunoştinţe: *instrucţia*, fizică şi spirituală. Pentru a da însă omului o desvoltare armonică, s'a cerut să i se facă şi educaţia voinţei şi a sentimentului. Pedagogia de azi a ajuns astfel la aşa zisa „şcoală activă". Greutatea

---

[1]) Insemnări Sociologice I, 3 şi 4. G. M. O nouă şcoală romînească.

[2]) Congresul dela Suceava 1935. G. M. „Educaţia cetăţenească", sub tipar.

constă în a găsi posibilitățile de-a pune în practică principiile școlii active, față de trebuințele mereu crescînde cerute de instrucție. Azi distingem „instrucția" de „educație". Suntem în perioada cînd nici una nu se face serios, din pricina celeilalte. In Romînia de pildă, elevii nu găsesc timpul pentru a studia din pricina Cercetășiei, Străjeriei, Serviciului premilitar, fără a mai vorbi de timpul ocupat cu dexteritățile impuse de Școala muncii, ca lucrul manual, și de pregătirea serbărilor naționale și internaționale cari în ultimul timp s'au puit peste măsură. Dar elevii nu se folosesc prea mult nici de educația primită în formațiile educative probabil din pricina grijei pentru instrucție.

In aceste împrejurări apare *tabăra de muncă*. Am numit-o o nouă *școală romînească*, pentrucă ea a apărut pentru prima dată în Romînia, din inițiativa și sub directa supraveghiere a Căpitanului. Zece ani i-au trebuit acestei inițiative pentruca ea să se impuie definitiv. S'a căutat prin diferite procedeie, dela minciuni, atmosferă proastă, imitații, pînă la atacurile cu gărzi țărănești, dar cu nimic ea n'a putut fi compromisă, pentrucă afără de legionari nimeni in Romînia pînă astăzi, nu înțelege nici măcar principiul, rostul taberei de muncă. In tabără se face tocmai educația specifică a neamului, lucru care niciodată nu poate fi cuprins de cei ce s'au despărțit de ale pămîntului romînesc și se închină umanității.

Astăzi Guvernul s'a pripit să hotărească *tabere de muncă obligatorii*. Acestea s'ar putea numi *lagăre de concentrare* sau poate *lagăre de muncă*. Desigur că și aceste lagăre își vor avea rostul lor. Munca chiar obligatorie e educativă, dar o condiție a taberei de muncă legionare e *munca benevolă, conștient-educativă*. Momentan avem prea puține date asupra lagărelor proectate ca să putem discuta. Nicidecum însă ele nu pot fi considerate ca tabere de muncă. A fi în stare să lucrezi benevol, înseamnă să fi primit de mai înainte de undeva o elementară doză de putere de sacrificiu, pe care legionarii au primit-o în luptele anterioare, ceilalți romîni au primit însă mai adesea o prea mare doză de lichelism politicianist. Tabăra legionară e așadar o școală superioară.

Imitațiile de pînă acum — fără succes vizibil — nu sunt tabere ci simple șantiere. In Bucovina legionarii au avut, anul acesta, numai patru tabere regulamentare, dar au avut aproape o sută de șantiere. Faptul că și o parte din șantiere au fost numite tabere de către unii, arată înc'odată neînțelegerea problemei.

Clasa noastră conducătoare n'a înțeles rostul taberelor, ci a observat numai efectul lor, și nu întregul efect ci numai efectul politic. Din această cauză partidele s'au apucat de imitație, de aci și măsura guvernului.

Ce s'a realizat pînă acum prin *taberele de muncă, legionare:*

1. *S'a umplut golul educativ lăsat de clasa noastră conducătoare.* Tineretul în primul rînd și pe urmă întregul neam, a început a deveni conștient și mîndru, disciplinat și muncitor, cu trup și suflet sănătos și pe deasupra un element unitar deci tare. Tineretul care în școală n'a primit decît o instrucție problematică și o educație desagregant umanitaristă, își face acum educația demnității romînești, o educație ostășească fizică și spirituală. Pentru tineretul școlar ea se face în timpul vacanței și deci nu-l răpește dela instrucție. Poporul romîn căruia pînă acum „democrația" i-a făcut educația politicianismului, își face și el adevărata educație cetățenească. In țările cu adevărat democratice și țărănești ca Danemarca, țăranului i s'a făcut această educație în „Universitățile țărănești". La noi taberele înlocuiesc de minune aceste școli superioare ale poporului.

2. *Se pun bazele celei mai sănătoase elite din cîte a avut pînă acum neamul romînesc. Elita ascetică* [1], de care avem nevoie, în tabere se formează.

3. Taberele au fost pînă acum cel mai serios mijloc prin care s'a lucrat la *unificarea orizontală și verticală a neamului.* In tabere se șterge deosebirea spiritual-romînească dintre țărani, muncitori și intelectuali, dintre Bucovineni, Dobrogeni, Olteni, Ardeleni etc.

4. S'a făcut *propagandă romînească și legionară,* în țară și peste hotare. Prima tabără de muncă a luat ființă în Romînia. Mult mai tîrziu, s'au înființat un fel de șantiere benevole în Germania. Astăzi acestea desvoltate și încadrate regimului național socialist se apropie de taberele legionare. Tabere asemănătoare celor romînești se proectează astăzi în alte țări, de pildă în Polonia. Am discutat cu vizitatori străini, cari nu s'au sfiit să afirme că singurul lucru ce le-a plăcut în Romînia sunt taberele legionare. Dar nu numai în fața străinilor ci și'n fața poporului romîn, în special șantierele legionare au fost și un excelent mijloc de propagare, a eticei legionare. Omul și'n special omul din popor, omul pămîntului e impresionat mai mult

[1]) Ins. Soc. I, 6. T. Brăileanu: Elita ascetică.

de realizările materiale ale spiritului decît de spiritualul pur. Țăranul romîn nu poate trăi fără spiritual, dară cerîndu-i neapărate posibilități de materializare. Pe el nu-l atrage dogma creștină decît prin manifestarea religioasă, deaceea el e mai bun creștin Duminica la biserică decît oriunde. Țăranul la o întrunire politică nu înțelege adese nimic din cuvintele savante ale oratorilor, pe el îl convinge massa de oameni în mișcare, gesturile oratorului, disciplina fizică. Cea mai mică realizare materială, o cruce, o fîntînă îl convinge mai mult decît toate vorbele auzite la toate adunările. Realizările lucrează apoi cu perzistență, ideile îl conving momentan. Deaceea acolo unde s'au făcut șantiere, toată lumea ca prin minune a devenit legionară.

4. S'a găsit o cale bună de *refacere materială a țării.* In 1933, exista în Romînia o tabără care construia „Casa Verde", la București. In 1934, patru tabere, Rarău, Giulești, Dealul-Negru, Cotiugenii Mari. In 1935, zece tabere și mai multe șantiere. 1936 cca 50 de tabere și 500 de șantiere [1]. Prevederile enunțate acum un an s'au împlinit întocmai. Aceasta arată că principiul a prins definitiv. Și dacă nu oricine poate înființa o tabără, oricine poate lucra la refacerea țării prin șantiere. In cele 500 de șantiere țărănimea a demonstrat că poate să-și refacă singură țara, lipsindu-se de promisiunile politicianilor. Pînă acum taberele și șantierele au construit cîteva zeci de biserici, zeci de căminuri, case culturale, drumuri, fîntîni, troițe, monumente, au îngrijit cimitire, au secat belți, au ajutorat pe săraci.

6. *S'a inobilat noțiunea de muncă.* Aceasta s'a făcut chiar dela prima tabără legionară. Iată ce spune căpitanul despre tabăra dela Ungheni [2]: „Prima noastră tabără a avut efectul unui început de revoluție în mentalitatea curentă. Toată lumea din jur: țărani, muncitori și nu mai puțin intelectuali — se aduna plină de curiozitate să ne privească. Această lume era învățată să-i vadă pe studenți plimbîndu-se, eleganți, pe Lăpușneanu sau cîntind cîntece de veselie în jurul meselor din berării, în ceasurile lor libere. Acum îi privea cum frămîntă lutul cu picioarele, plini de noroi pînă la brîu, cum cară apă din Prut cu căldările, cum stau aplecați pe sapă sub arșita soarelui. Lumea asista la sfărmarea unei mentalități stăpînitoare pînă atunci: e rușine

---

[1] O statistică a tuturor taberelor și șantierelor din acest an încă nu s'a făcut.

[2] Corneliu Z. Codreanu — Pentru Legionari I. Sibiu 1936, pag. 201.

pentru un intelectual să muncească cu brațele, mai ales în muncile greoaie, rezervate în trecut robilor sau claselor disprețuite".

„Țăranii și muncitorii, despărțiți sufletește de celelalte categorii și sfioși, pentrucă munca lor nu era prețuită, s'au luminat la față, văzînd în aceasta, din primul moment un semn al prețuirii muncii istovitoare și a prețuirii lor".

In toate taberele, munca în comun a tuturor claselor sociale a înobilat noțiunea de muncă. Din mijloc de exploatare și înjosire, noțiunea de muncă a ajuns prin Legiune mijloc de educație, de creație și luptă. Munca înobilează azi, eri înjosea.

In fiecare an taberele sunt închinate unui deziderat superior: Anul trecut au fost închinate *omului corect*. Anul acesta se închină pentru: „*Judecarea situației*". (O mică lămurire. Căpitanul spune: pentru a porni la acțiune trebuie să ai a) *o justă judecare a situației* b) *Curajul începutului* c) *Perseverență* pînă la sfîrșit. In cele mai multe cazuri biruința nu se obține, din cauză că lipsește una dintre aceste condiții).

Se duce zvon că guvernul ar intenționa să paralizeze activitatea taberelor. Că lucrul acesta e imposibil se va dovedi pînă la primăvară. Pentru moment totuși s'ar putea spune: E prea tîrziu, realizările au devenit vizibile și controlabile de toată lumea. Ele se vor lua ca punct de reper. Nu se poate opri o mistică după ce și-a găsit posibilități de întrupare. Cînd, acum un an, se dăduse tot așa de pripit un ordin prin care li se interzicea legionarilor zidirea de biserici, legionarii au răspuns construind de zece ori mai multe biserici. Taberele sunt întrupare din mistica legionară. Iată mersul lor în funcțiune de timp: 1, 1, 4, 10, 50+500. Se pripește acela ce crede că după 500 vine iarăș zero. Din contra, totul ne permite să credem că după sute e loc pentru mii și zeci de mii. Nu credem deci, că s'ar găsi un guvern atît de inconștient, să creadă serios în desființarea taberelor legionare. Legionarii dimpotrivă vor sprijini cît le va sta în putință orice activitate folositoare țării, a oricui. Dacă toate partidele din opoziție ar face în raport cu cantitatea lor cel puțin jumătate din ceea ce fac șantierele legionare, în cîțiva ani de zile am ajunge printre țările din fruntea Europei. Guvernul ar rămînea să sprijinească numai această operă, și ar avea posibilități largi de-a se ocupa cu chestiunile generale: înarmare etc. Intr'o singură comună, Igești din județul Storojineț, 20 de legionari au fost în stare să facă în vara aceasta un pod peste un pârîu, o casă unei văduve sărace și 24000 de cărămizi

pentru şcoală, fără nici un ajutor dela nimeni şi cu toată lumea împotrivă. Ce va fi în stare să facă poporul romîn întreg, cînd va fi liber în ţara lui? Făcînd bilanţul anului 1936, în timp ce legionarii au construit lucruri durabile şi folositoare, partidele politice dela naţional-ţărănişti pînă la naţional creştini, au ţinut întruniri, au spart geamuri şi capete, au protestat împotriva guvernului şi-au cerut puterea. Dar cu ce s'a ales ţara? O singură cruce ridicată pe un deal de 3 legionari face mai mult decît toate întrunirile politicianilor, cu zeci de mii de oameni.

Pînă astăzi problema taberelor rămîne strict legionară. Admiţînd prin absurd că vre-un partid politic dela noi ar reuşi să înfiinţeze tabere bune, în acestea vor lua fiinţă şi germenii de distrugere a partidului. Munca cinstită pentru ţară, ordinea şi disciplina, ca şi erarhizarea naturală ce rezultă din tabere ar însemna moartea politicianismului. De aci şi aversiunea politicianilor pentru taberele de muncă, pe care le numesc: „focare de anarhizare a ţării", „şcoli ale asasinatului", „întreţinute de Hitler", ş. a. m. d. Fără a intra în polemici cu politicianii, vom căuta să continuăm studiul început acum un an. Vom descrie, pe această linie, tabăra dela Carmen-Sylva, cea mai importantă din acest an.

* * *

Tabăra Carmen-Sylva e situată pe malul Mării Negre, la marginea staţiunii maritime cu acelaş nume, către satul Tuzla. Anul trecut cînd au început lucrările străjuiau aci o serie de prăpăstii între cari se'ndosea numai coliba unui pescar. Astăzi prin munca de doi ani a legionarilor, locul acesta e cel mai vizitat şi mai frumos din Carmen-Sylva.

Un mănunchi de drumuri părăsind ultimile vile ale staţiunii se îndreaptă spre tabără. Aci Jandarmeria şi-a instalat un lagăr, spre a fi de folos legionarilor. Pe ţărm, o scurtă lămurire spune cu litere verzi. *„Aci a fost prăpastie"*. O şosea şerpuieşte pe rîpă, şi cîteva terase proaspete îi menţin tăria. Incepi a înţelege. Numai la 200 metri, de sub coastă, un steag se desface în bătaia vîntului. Continui pe mal într'acolo şi toate drumurile se revarsă într'o alee străjuită de duzi tineri, şi pietruită cu nisip de mare. Numele ei e „Bulevardul Romînul de Mîne". Te întîmpină o tăbliţă pe care ceteşti:

> Fără Suedeji
> Fără comisioane
> Fără împrumuturi
> Numai cu dragoste de ţară şi cu credinţă în viitorul ei.

Ridici ochii şi tabăra întreagă ţi-i înainte. Trecătorul aşteaptă un moment şi se lasă răpit de frumuseţe, rătăcindu-şi privirile în furnicarul de oameni, de terase de corturi şi cărări, pînă şi verdele nesfîrşit cu singurite corăbii ; se pare că-l vede aci pentru prima dată.

Dară să coborîm cu Romînul de Mîne în tabără. Ajungem într'o *piaţă* acoperită cu un covor de nisip. Aci se dă raportul, se ţin şedinţele de educaţie şi au loc serbările legionare.

Şeful taberei e însuşi Căpitanul. Pe malul mării, cu intrarea către nesfîrşitul apelor e *coliba Căpitanului*, zidită din piatră de mare ca şi-o serie întreagă de colibe răsfirate prin tabără. La intrare stă veşnic un *planton*. In colibă sunt numai lucruri simple: două paturi, o masă, cîteva scaune, cărţi, ziare. În faţa colibei un zid de piatră străjneşte marea. Un drum proaspăt coboară de aci pînă pe plaje. La trei paşi dela coliba Căpitanului în acelaş stil o colibă: „Vila Nicadorii". Apoi continuă în linie corturile „*Statului Major*". Incepînd cu „*Corpul de Gardă*". Lîngă „Corpul de Gardă", s'a pus un portativ pentru „Obiecte găsite", (scris în mai multe limbi) şi o „*tablă a anunţurilor*", pentru legionari. Oricine intră în tabără trece pe la Corpul de Gardă unde i se face „intrarea". Asemenea la plecare legionarii semnează cartea taberei şi se anunţă pentru „eşire". Cuiburile mai importante şi-au însemnat aci corturile lor: Vila Axa, Vila Drubeta etc. Pe aceeaş terasă continuă corturile legionarelor. Terasa a doua e ocupată de „*Corpul legionar*". Mai multe şiruri de scări de piatră fac legătura între terase. Duzi şi salcîmi s'au răsădit astprimăvară printre colibe şi corturi. Două colibe sunt rezervate *Bufetului*. Colibele sunt aşezate aci pe un arc de curbă în centrul căreia mesele umplu o imensă *sufragerie în aer liber*. Pe alocurea stau presărate bucăţi de piatră înţepenite pe picioare de lemn, sunt cele mai frumoase mese de aci. Pe acelaş arc de curbă e imediat *butoiul de apă*. Apa se aduce dela Tuzla cu sacaua şi nu e dintre cele mai gustoase. Urmează *Debitul şi librăria*. Aci se vînd diferite broşuri şi ilustrate legionare. Ceva mai jos *bucătăria* şi *magaziile*. Aci se împarte masa legionarilor. Gropi săpate pentru ceaunele de mămăligă şi fierturi. Ieşi din acest arc de curbă într'o parte. O tăbliţă te lămureşte: „*Fraţiile de cruce*". Aci au fost găzduiţi *copiii*. La marginea taberei e *infirmeria*, urmează *tîrla oilor* şi nişte *şoproane* pentru *căruţe, cai, măgari* şi *porci*. In capătul celalt al taberei spre Carmen-Sylva e *coliba pescarilor*. Un grup de pescari

au venit dela Sulina patru zile și patru nopți cu bărcile. Citeva *bărci* ale taberei stau ancorate în fața colibei pescarilor, cu chip și numire romînească: „dor de ducă", „Nicadorii". Privește acum țărmul înalt. Intreaga tabără e străjuită de o ghirlandă de *terase* brodate pe fond roșu de pămînt cu scoici de mare. In tabără toate decurg în ordine ostășească.

Programul unei zile:

Ora $5^1/_2$ deșteptarea

Ora 6 raportul, educație fizică, judecarea situației și împărțirea pe echipe de lucru. Echipele sub comanda unui șef pleacă apoi la lucru cîntînd.

Ora 9 pauză, dejunul.

Ora $9^1/_2$ lucru pînă la orele 13, întrerupt de pauze scurte în care se fac cîntece și băi în mare.

Ora 13 raport, cetirea ordinelor de zi, masa, apoi repaus pînă la 16.

Ora $16^1/_2$ raport, continuarea lucrului.

Ora 20 încetarea lucrului, urmează raportul de seară, rugăciunea, cîntece, imnul legionarilor căzuți și cina. După cină culcarea.

In fiecare zi căpitanul numește un *ofițer de serviciu* care e distins cu un brîu în trei colori în diagonală. El preia la raportul dela ora 13 în fața frontului, dela ofițerul anterior toate agendele taberei și dă raportul căpitanului. Ofițerul de zi e ales din Statul major, i se dă un *adjutant* din Corpul legionar de preferință meseriaș, cioban, țăran sau muncitor.

Meniul unei zile:

Dejun, pîne cu brînză.

Prînz, borș cu fasole și mămăligă.

Cina, fasole cu mămăligă. Carne se dă numai de două ori pe săptămînă.

Membrii taberei. In tabără au lucrat Romîni din toate clasele sociale și din toate regiunile țării. Mulți dintre ei au venit pe jos, în echipe, cîntînd, dela mari depărtări. Iată o *statistică a taberei după profesiuni:* Intre 1 Iulie — 30 August 1936 au trecut prin tabără:

170 studenți
65 absolvenți de școli superioare și facultăți
59 funcționari

cîte 3 farmaciști
cantori bisericești
cismari
strungari
cîte 2 dentiști

2 laboranţi
56 ţărani
38 elevi
33 absolvenţi de liceu şi şcoli infer.
33 avocaţi
32 învăţători
18 profesori
16 comercianţi
9 croitori
9 meseriaşi
7 ingineri
6 muncitori
5 mecanici
5 tîmplari
cîte 4 ziarişti
scritori
ajustori mecanici
preoţi
ciasornicari
zidari
conductori tehnici
cazangii
piloţi
cîte 1 conferenţiar univ.
asistent universitar
arhitect
sculptor
pictor
bucătar
frizer
şofeur
tapiţer
tipograf
vulcanizator
rafinator
coşar
gardian

Urmează 8 liber profesionişti, iar un rest de 71 au cerut să li se treacă numai numele în registre. Foarte multă lume a ţinut să lucreze în tabără cerînd să rămîie complect acoperiţi. In tabără au trecut şi mulţi străini, germani, poloni, cehi şi iugoslavi, cu titlul de *musafiri* (toţi aceştia nu sont luaţi în considerare în toate datele pe care le dăm aci). În tabără nu există altă erarhizare decît cea legionară. Iată statistica membrilor taberei după erarhie în Legiune:

1 senator legionar
18 comandanţi legionari
34 com-ajutori legionari
7 instructori legionari
293 legionari
238 membrii în partidul „Totul pentru Ţară"
78 simpatizanţi
39 F. d. C.
2 musafiri (trecuţi în registru).

Femeile: După profesiuni:
30 profesiune casnică
26 studente şi absolvente de şcoli superioare
12 eleve

1 coafeză
13 nu li s'a trecut profesiunea.

După ierarhie:

12 legionare
38 membre
32 simpatizante.

Copii. Din prisosul taberei s'au putut întreține anul acesta 50 de copii de muncitori dela minele Petroșani și Șorecani. Aceștia au lucrat alături de legionari făcîndu-li-se și lor educație, fizică și spirituală. Ei au primit o îngrijire specială din toate punctele de vedere. La anul viitor Căpitanul speră să poată întreține sute de copii în tabără.

În *total* în aceste două luni au trecut prin tabară (încadrați) 710 bărbați, 82 femei și 50 de copii.

Aceștia au lucrat *11.000 de zile.* Socotind în medie numai cu 50 de lei pe zi, lucrul s'ar evolua la cel puțin 500.000 de lei (fără cheltueli de transport, etc.).

Intreținerea taberei. Tabăra Carmen Sylva a fost susținută prin patru surse de venit. Le trecem în revistă:

1. *Din agricultură.* Tabăra a cultivat 12 ha de pămînt și anume în următorul mod:

2 ha s'au sămănat 100 kg cartofi recoltîndu-se 6000 kg și 100 kg barpacică recoltîndu-se 1000 kg.
5 ha s'a sămănat grîn, recoltînd-se 5000 de kg.
2 ha s'a sămănat porumb; încă necules,
1 ha fasole.
2 ha pepeni, usturoi, mărar, bame, bostănei, pătlăgele roșii. Cîștigul ultimilor 3 ha a fost slab.

In plus anul acesta în Dobrogea, fiecare organizație a trebuit să cultive 1000 m² de pămînt în folosul taberei. S'au cultivat cca 30 de pogoane pe cari s'a sămănat legume și porumb.

Pentru anul viitor măsura aceasta dovedindu-se folositoare, Căpitanul a luat hotărîrea ca ea să fie extinsă pentru toată țara.

Pentru întreținerea taberelor la primăvară fiecare organizație legionară își va cultiva pămîntul ei.

2. *Din negoț.* Tabăra are un „bufet" și o „librărie și debit", care dau un venit de cca 1000 lei pe zi. La bufet hrana esențială, pînea laptele brînza, se servește pe prețul de cost. Serviciul fiind și el gratuit toate se pot vinde relativ cu mult mai eftin decît în Carmen Sylva. De pildă o friptură care în Carmen Sylva costă 30 de lei în tabără costă 12 lei. Din această cauză

vizitatorii consumă cu drag la bufetul taberei. Numărul vizitatorilor e foarte mare în special în sărbători, cînd se aranjează și diferite serbări legionare. Incasările la bufet și debit ajung zilnic la cca 9000 de lei, iar în sărbători trec de 20000.

3. *Din donații* tabăra numără pînă la 30 August peste 150 de donatori. Donațiile sunt de două feluri, în bani și în natură. Donații în natură se primesc în fiecare zi dela producătorii din Carmen-Sylva, constînd în special în legume și alimente.

4. *Din gospodăria taberei și mărunte.* Un cîștig relativ mic s'a scos din *pescuit*. Peștele s'a pregătit și s'a pus în vînzare la bufet. Cu ajutorul copiilor s'au scos *scoici* din mare și s'au vîndut cu 100 de lei sacul. In tabără s'au ținut o scroafă cu purcei, două zeci de oi, cîțiva cai, doi măgari și un măgăruș. Aceștia din urmă economisesc pe zi cca 250 de lei cît ar costa adusul apei cu sacaua, și căratul alimentelor din oraș.

In total pînă la 25 August jurnalul taberei dă:

Cheltueli 464.646 lei
Venituri 518.921 lei

Nu putem da aci, cu toate că ar fi foarte interesant, mai pe larg modul cum s'au efectuat toate aceste operațiuni. Dăm totuși după jurnalul cassieriei oglinda unei zile. Am luat ziua de 16 August cînd în tabără are loc înmormîntarea legionarului Bulacu, răpit de valurile mării cu cîteva zile mai înainte.

Venituri			Cheltuli		
Cuibul „Negru-Vodă" Caraomer	700	lei	Bufetul	1718	lei
Păunescu, împr. restituit	50	„	Ghiață și sifoane	597	„
D-l ing. Fotiade *donează*	1000	„	Struguri și prune de	880	„
I. Alexandrescu, com. Uzungi Orman	600	„	100 kg vin	1100	„
Olteanu I. Sibiu	2000	„	Bucătăria	247	„
P. Sorescu, croit. Bucur.	400	„	Tutungeria	7553	„
Scărlătescu C., Prahova	1000	„	Plata oamenilor dela armean ptr. piatră	5250	„
Debitul	6724	„	Făină	1336	„
Bufetul	8550	„	Toma și Brădeanu, împrumut	450	„
			Înmormîntarea	1411	„
Total	21.424	lei	Total	20.542	lei

Anul trecut tabăra a încheiat cu un surplus de 70.000 lei cu care s'a întemeiat cooperativa Legionară din București. Anul acesta surplusul va trece de 50.000.

Cum am văzut, lucrul în tabără se efectuiază gratuit, materialele se obțin gratuit în cea mai mare parte, cheltueli suplimentare nu sunt și totuși în tabără s'a cheltuit în două luni aproape $^1/_2$ de milion. (Își poate închipui acum oricine, cît ar costa o tabără obligatorie să zicem, de unde fiecare înloc să puie ar rîvni să iee. Lagărele guvernului vor costa sute de milioane numai la materiale, procurate prin metoda bine cunoscută politicianistă. In aceste timpuri grele cînd guvernul „are grijă" de armată, de funcționari, etc, ne vine a crede mai degrabă că se vor înființa lagăre obligatorii dar numai cu titlu de „experiență", dacă partidul liberal va mai ajunge asemenea zile).

Serbări și manifestații. In fiecare Duminică au loc în tabără serbări. Se fac demonstrații de muncă, întreceri, lupte, dansuri naționale, cîntece. Anul acesta s'au serbat în tabără un botez și o nuntă legionară. Tot în tabără preotul a oficiat serviciul pentru înmormîntarea unui legionar.

Făcînd acum o privire generală numai din această descriere sumară asupra taberei, ea ne apare ca *un stat în mic*. Incepînd dela păstorit și pescuit se face aci agricultură, comerț, se zidește, se muncește, se cresc suflete și trupuri tari, se selecționează și se erarhizează valorile și, totul într'o încadrare precisă, ostășească. Aci trăesc toate clasele sociale și toate vîrstele în înțelegere. Muncitorul alături de profesorul universitar și bătrînul de 60 de ani alături de copilul de 10 ani. Toți se simt tineri și legionari, toți lucrează și ard în soare. Tabăra e o cetate ideală, unde nu există antagonism între generații și între clasele sociale. Tabăra e cea mai bună școală în care crește și a crescut numai în cîțiva ani de zile, cu puteri nebănuite încă, romînismul.

La sfîrșit tabăra e o imensă mănăstire în aer liber, în care se roagă legionarii pentru întregul neam. In fiecare seară cu brațele întinse și cu ochii spintecînd nesfîrșitul de răsărit al mării, cîntă imnul legionarilor căzuți și așteaptă ordinele Căpitanului și ordinul lui Dumnezeu. De acolo de sus Arhanghelul le trimite puteri de arhangheli.

George Macrin.

Cazul Weininger

Vom arăta într'un exemplu extrem de instructiv, cum chiar un ovreu „obiectiv“ nu este în stare să se emancipeze de substanța sa rasială.

Un capitol special al cărții cunoscute a ovreului Weininger, apărută în 1903 la Viena, „Sex și caracter“ (Geschlecht und Charakter) se ocupă cu chestiunea evreiască. Vom schița mai jos liniile generale ale acestui capitol, care, pare-se, a fost prea puțin remarcat cu tot interesul lui covîrșitor.

Comunism și Ovreism. „Ovreiul e comunist născut“ (424). E curios, cît de mult Ovreii preferă averea mobiliară, chiar astăzi, cînd au facultatea să dobîndească imobile. E curios, cum, cu toată năzuința lor spre cîștig, nu rîvnesc proprietatea în forma ei substanțială, proprietatea funciară. Proprietatea e legată în mod indisolubil cu individualitatea. E natural, că Ovreii devin comuniști în bande. Comunismul ca tendință spre comunitate trebue să-l deosebim întotdeauna de socialism, ca năzuință spre cooperare socială și spre recunoașterea omenirii în fiecare membru al ei. Socialismul e aric (Owen, Carlyle, Fichte), comunismul ovreiesc (Marx)“. „Și rusesc. Rușii însă sunt, într'un mod foarte semnificativ, foarte puțin sociabili, și au, dintre toate popoarele europene, cea mai puțină pricepere pentru Stat“. (scris în 1903! ant.)

„Socialdemocrația modernă s'a îndepărtat atît de mult în ideologia ei de socialismul creștin, prerafaelitic, fiindcă Ovreii joacă în cadrele ei un rol atît de considerabil. Cu toate formele ei socializante, mișcarea muncitorească marxistă n'are nici o legătură cu ideea statală; și asta trebue explicat desigur prin nepriceperea totală a Ovreilor pentru ideea de Stat (417) „Ovreiul e un ștergător de granițe“ (Grenzverwischer) kat' exochen“ (424).

Ireligiozitate și materialism. „Ovreiul absolut n'are suflet; căci, divinul intrinsec al omului e sufletul lui. Dar Ovreiul nu știe nimic despre divinul în om... Iehova e un idol abstract, față de care el simte teama sclavului. Vechiului Testament îi lipsește credința în nemurire. Cine n'are suflet, n'are trebuința nemuririi (427).

„Ovreiul n'are nici un fel de mistică, în afară de o superstiție deșartă, o magie interpretativă, numită Cabala. Monoteismul ovreiesc n'are nimic comun cu credința adevărată în Dumne-

zeu. El este chiar negaţiunea ei, „serviciul anal" al adevăratului serviciu al principiului bun. Homonimitatea Dumnezeului ovreiesc şi creştin este cea mai răutăcioasă batjocorire al acestuia din urmă. Nu e vorba de o religie raţională; cel mult de o credinţă băbească, izvorîtă din frică murdară (427). „Robul ortodox al lui Iehova devine uşor şi repede materialist şi liber-cugetător"... fiindcă mentalitatea sclavului se transformă în „antipodul ei constant, în obrăznicie". „Amîndouă sunt faze identice ale uneia şi aceleiaş mentalităţi în acelaş individ" (427).

„Materialismul şi ovreimea sunt lucruri identice ... Ovreiul n'are nici o sfială în faţa tainelor, fiindcă nu le simte nicăieri" (428). „Năzuinţa lui este, să vadă lumea cît se poate de banal şi ordinar, nu cumva ca să asigure dreptul etern al veşnicului obscur ci, dimpotrivă, ca să resimtă o banalitate (öde Selbstverständlichkeit) deşartă a universului, şi să elimine din cale obiectivele ce tulbură mişcarea liberă de acţiune spirituală" (428).

„Ovreismul în sensul cel mai larg e tendinţa ştiinţifică, pentru care ştiinţa e un mijloc de eliminare a transcendentului" (428). „Nu este o întîmplare, că chimia modernă este acaparată de Ovrei într'o măsură tot atît de considerabilă ca odinioară de Arabii consîngeni. Contopirea cu materia, trebuinţa de a materializa totul, presupune lipsa unui Eu inteligibil, e deci esenţialmente ovreiască" (428). „Tendinţa pur chimică a medicinei — e ovreiască" (429).

„Un plasmodiu parazitar". „Ovreii nu trăesc ... ca individualităţi libere, ca Arienii. In mod involuntar ni-i închipuim pe Arieni ca un grup de indivizi distincţi, pe Ovrei ca un plasmodiu, întins asupra unei suprafeţe mari" (422). „Ovreii n'au sentiment înrădăcinat şi original" (463). „Ei nu sunt nimic, şi deaceea ei pot să devie totul". „Ovreiul ... se adaptează condiţiunilor şi necesităţilor oricărui mediu şi oricărei rase; ca şi parazitul, care în orice mediu găzduitor devine o altă fiinţă şi se transformă atît de mult încît crezi că ai în faţă un animal nou, pe cînd în realitate a rămas întotdeauna acelaş. El se asimilează tuturora, şi astfel asimilează toate; şi nu el e subjugat de altul, ci invers, el îşi subjugă pe altul". „Epoca noastră modernă arată ovreimea pe înălţimea ei cea mai ridicată la care a ajuns dela zilele lui Irod. Spiritul modernităţii e ovreiesc oriunde îl contemplăm" (451).

Aroganţa ovreiască. „Ceeace se numeşte aroganţă ovreiască ... se explică prin lipsa conştiinţei unui Eu, şi prin do-

rința violentă de potențiere a valorii personale prin înjosirea aproapelui; căci ovreiul adevărat... n'are Eu, și deci nici o valoare individuală. De unde, cu toată incomensurabilitatea cu aristocraticul, pofta lui femeiască de titluri, și parvenitismul său, al cărui obiect poate să fie loja în teatru, oaspeți creștini sau chiar cunoștințele lui științifice" (418).

Constanța caracterului rasial ovreiesc. „Nu e adevărat... că mentalitatea de sclav a Ovreiului a fost crescută abia de Arieni... e inadmisibil să vorbești de modificări în interiorul omului survenite prin influențe exterioare în decursul generațiilor, fără ca să se fi ivit în interiorul omului un ceva ce ar fi sprijinit aceste influențe exterioare. Încă nu e dovedit, dacă există o moștenire a însușirilor achiziționate. Mai sigur decît la toate celelalte ființe, la om caracterul individului și al rasei rămîne constant. Numai superficialitatea cea mai abjectă ar putea să creadă, că mediul formează omul... Cum am putea să credem în confecționarea istorică a Ovreiului, dacă știm, că vechiul testament povestește, cu satisfacție vădită, cum Iacov, Patriarcul, minte pe tatăl său muribund Isac, cum minte pe fratele său Esau și înșeală pe socrul său Laban" (421).

Weininger contra Weininger. Cu toate aceste noțiuni parțiale juste și importante, Weininger trebue însă să naufragieze în mod fatal cînd încearcă definiția ovreimii în totalitatea ei. Și asta din motive cari nu sunt inteligibile decît din punct de vedere rasist.

„Ovreimea", declară Weininger, „nu este o rasă, nici un popor, nici o confesiune legal recunoscută... Ovreimea este o tendință spirituală, o constituție psihică, care e o posibilitate pentru toți oamenii, și care în ovreimea istorică și-a găsit numai realizarea ei cea mai grandioasă". Cu toate că trebue să recunoască, că „oamenii eminenți erau aproape întotdeauna antisemiți (Tacit, Pascal, Voltaire, Herder, Goethe, Kant, Jean Paul, Schopenhauer, Grillparzer, Wagner)", trece totuși la o diversiune talmudistică: „In genere adevărații Arieni nu sunt antisemiți, pe cînd în antisemitul agresiv se ivesc anumite însușiri ovreești" (413). „Există Arieni cari sunt mai ovrei, decît mulți Ovrei, și există într'adevăr Ovrei, mai mult arieni decît anumiți Arieni" (414). „Cei mai adevărați Arieni... nu sunt antisemiți... antisemiții cei mai radicali îi găsim între Ovrei" (413).

Cuvinte remarcabile. Acelaș Weininger care afirmă lămurit constanța rasială a Ovreilor (421) definește ovreimea nu ca o rasă, ci ca o tendință spirituală. Pseudoantisemitismul lui arată că „noul animal" totuși a rămas „acelaș" (437). Weininger se arată și el ca un „ștergător de granițe" kat'exochen (424). Definind antisemitismul drept un fenomen specific ovreiesc, el apără instinctiv rasa sa față de consecințele posibile ale criticei sale pur raționale. Nu există o dovadă mai convingătoare pentru exactitatea diferenței raselor decît cazul Weininger.

Alexandru Randa.

REVISTA CĂRȚILOR.

Corneliu Zelea-Codreanu, *Pentru Legionari*. Vol. I, Editura „Totul pentru Țară", Sibiu 1936, 482 pg. Lei 150. „In acest volum, zice autorul, este scrisă povestea tinereții mele, dela 19 la 34 ani, cu simțirile, credința, gîndurile, faptele și greșelile ei". E mai mult, zicem noi; e descrierea documentată a unei mișcări politice izvorîtă din gîndul, credința și fapta autorului. Din bogăția gîndurilor și faptelor înșirate în această carte se desprinde limpede figura celui ce astăzi este Căpitanul legionarilor și nădejdea celor ce cred cu tărie în viitorul neamului romînesc. El e în primul rînd om de acțiune, nu teoretician speculativ. Deaceea îi place să istorisească evenimentele politice așa cum s'au desfășurat, să le explice din caracterul oamenilor, și, pe urmă, să arate cum din aceste evenimente a scos directive pentru acțiune. Cînd L. A. N. C. se destramă, autorul își pune întrebarea: cari au fost cauzele adevărate ale acestei situații? Răspunde: Lipsurile conducătorului, greșelile lui; și arată apoi cum trebue să fie conducătorul: „Un conducător trebue să facă necontenit școală, în sensul vederilor lui, cu toți luptătorii din jur, pentru ca să asigure *unitatea de gîndire* a blocului respectiv. Să elaboreze un plan de luptă. Să dea directive în materie de acțiune. Să fie un permanent slujitor al *unității mișcării*, încercînd cu dragostea lui, cu chemările lui, cu observațiile, cu pedepsele să netezească neînțelegerile și nepotrivirile inerente oricărei organizații. Să fie un neîncetat îndemn către toți la îndeplinirea datoriei lor. Să procedeze cu dreptate, respectînd normele de conducere pe cari și le-a impus și în baza cărora și-a adunat oamenii" (pg. 284). Iată aci formularea scurtă și lămurită a principiilor sale de conducere, pe cari autorul le expusese mai pe larg, la pg. 260—263 subt titlul „Critica conducătorului". Găsim astfel de popasuri teoretice, de reflexiuni scurte așa cum rezultă din situații concrete în fața cărora e pus omul de acțiune și mai ales conducătorul unei mișcări politice. Un astfel de prilej pentru enunțarea principiilor fundamentale ale acțiunii sale se ivește prin intrarea sa în parlament. Pe cîteva pagini (409—427) autorul concentrează toată teoria sa politică, dînd problemelor o formulare clară și pe înțelesul tuturora. După o scurtă introducere: *In Parlament*, urmează: *Cîteva observațiuni asupra democrației; Electiune, selecțiune și ereditate; Individ, colectivitate națională, națiune; Neamul; Țelul final al Neamului; Monarhia și legea Monarhiei.* „Voiesc ca în paginile ce urmează să fac cîteva însemnări trase din experiența zilnică în așa fel încît să poată fi înțelese de orice legionar tînăr sau muncitor". Intr'adevăr autorul a reușit să dea în aceste rînduri toată sociologia de care are nevoie omul de acțiune.

Dar nu în aceste reflexiuni și teorii stă marea valoare a cărții. Ele atrag atenția celor ce *caută* într'o carte de felul acesta teorie. *Pentru legionari*, cărora li se adresează în primul rind autorul, desfășurarea dramatică a evenimentelor, lupta și zbuciumul, izbînzile

şi înfrîngerile prezintă interesul principal. Şi trebue să mărturisim fără laudă deşartă: Căpitanul ştie să istorisească. E o carte scrisă de un om tînăr, însufleţit pentru fapte mari şi vitejeşti, neînfricat în faţa primejdiei, gata de jertfă, camarad bun şi credincios, străin de orice patimă josnică, trăind numai pentru un sfînt ideal, pentru o credinţă. E o carte scrisă de un om tînăr pentru tineretul care se pregăteşte pentru luptă în slujba Neamului şi a Ţării. Această carte va atrage toate sufletele tinere şi toate sufletele cari n'au fost ucise încă cu desăvîrşire de otrava politicianismului în cetatea sfîntă a Romînismului clădită şi întărită de gîndul şi fapta Căpitanului.

Traian Brăileanu.

Radu Gyr. *Femeia în eroismul spiritual, moral şi naţional.* Bucureşti 1936, editura „Cetăţuia Legionară", 48 de pagini, 15 lei. Pentru început se discută asupra generaţiei tinere şi momentului istoric. Intre generaţia ce pleacă sigilată de parazitism şi „generaţia tînără", răscolită de Căpitan, organizată şi gata de marş eroic şi creator, s'a deschis prăpastie. Pentru biruinţa generaţiei tinere femeii i se cuvine loc de frunte. E vorba de femeia acestei generaţii, de femeia legionară. Poetul Radu Gyr crede în aderenţa feminină la idealul şi caracterele generaţiei tinere. Făcînd o privire generală în Istoria Universală şi a neamului, în literatură, se trece în revistă „Tipul ideal al suavităţii femenine", „tipul femenin reprezentativ în eroismul spiritual-creştin", „femeia în eroismul moral", „în eroismul demnităţii şi onoarei femenine" „în eroismul naţional", pentru a ajunge la misiunea eroică, etică şi socială, spiritual-creştină şi eroic-naţională a femeii, şi pentru a încheia astfel: „Prin misiunile ei ca mamă, soţie, camaradă, factor educativ creştin, moral şi social, precum şi ca element dinamic în stimularea elanului spiritual-naţional, femeia devine o sinteză de: creştinătate, devotament, credinţă, abnegaţie, eroism şi sacrificiu". Broşura lui Radu Gyr e un imn închinat femeii, aşa cum o visează el, femeii legionare. Prin muzica de cuvinte cu adevărat romînească prin avîntul intuitiv şi totuşi printr'o foarte largă informaţie, studiul constitue un mare început al legionarismului în această direcţie.

George Macrin.

Dimitrie Bucevschi, *Amintiri din anul Unirii,* Cernăuţi, 1936. In ziua de 15—28 Noemvrie 1918 Consiliul Naţional al Romînilor din Bucovina a votat „Unirea necondiţionată şi pentru vecie a Bucovinei, în vechile ei hotare pînă la Ceremuş, Colacin şi Nistru, cu Regatul Romîniei". Totatunci s'a hotărît ca Actul Unirii să fie prezentat M. S. Regelui Romîniei de către o delegaţie formată din reprezentanţii tuturor claselor sociale. In această delegaţie a fost ales şi autorul broşurii de faţă, care istoriseşte cum a fost primită delegaţia la Iaşi, cum a plecat apoi la Bucureşti luînd parte la întoarcerea triumfală a Familiei Regale şi a autorităţilor în Capitala Ţării. Autorul ne face să retrăim acele clipe cari înseamnă pentru

noi toţi început de viaţă nouă, liberă şi luminoasă. Autorul încheie: „Dintre cei ce-au prezidat şi au activat la actele mărețe de pregătire şi înfăptuire a Unirii, cei mai mulţi au trecut în rîndurile dispăruţilor. Fie ca exemplul lăsat de măreţia faptelor şi de sufletele lor, de vajnici luptători pe tărîmul naţionalist romîn, să fie îndreptarul celor ce au menirea să ducă steagul romînesc mai departe spre mărirea şi afirmarea neamului romînesc deapururi".

Cartea noastră. Alcătuită şi redactată de un comitet; editată de soc. culturală „Cartea noastră", sub preşedinţia d-lui *Emanoil Catelly*, prefectul judeţului Bălţi, 1936. „Cuvîntul înainte" al d-lui Catelly ne lămureşte asupra scopului urmărit cu publicarea acestei „enciclopedii săteşti", care cuprinde cunoştinţe elementare de religie, istorie, geografie, limba şi literatura neamului, sfaturi practice de agricultură, pomicultură, viticultură, apicultură, creşterea vitelor, etc., scrise pe înţelesul tuturor. Se vor tipări în fiecare an cîte 5.000 ex. cari se vor împărţi ca premii şcolarilor ce vor termina cursul primar, „aşa că, în puţin timp, prin acest sistem, vom ajunge să introducem în casa fiecărui locuitor o carte folositoare". Intelectualii grupaţi în societatea „Cartea noastră" s'au gîndit mai întîiu la judeţul Bălţi şi la Basarabia. Nădăjduim însă că această carte se va răspîndi în toate satele de pe întreg cuprinsul Ţării noastre. Cartea are 940 pag. text, numeroase ilustraţii, e legată trainic şi tipărită citeţ pe hîrtie bună. Inşirăm numele membrilor din comitet cari au redactat şi alcătuit cartea, căci ei merită toate laudele: *Emanoil Catelly*, prefectul judeţului Bălţi; *Jacob Cocervă*, fost prefect; profesorii: *Marc Văluţă*, *Petru Stati*, *Gheorghe Cîrţu*, *Mihai Horn*; ingineri agronomi: *Mihail Gubencu*, *Gheorghe Vasilache*, *Alexandru Liubomudrov*, *Th. Cerneţchi*; *Dr. Victorin Gheţeul*, medic de circ.; *Gheorghe Arghiropol*, secretarul episcopiei; *Gluhovschi*, medic veterinar; *Alex. Cîlcîi*, agronom pomicultor; institutorii: *Gh. R. Rucăreanu* şi *Petre Th. Iftimescu*; *Locot. Jitariu Anton*, ofiţer de Stat major; *Gheorghe Niculescu*, secretarul comitetului; planşele şi desenurile executate de *Vsevolod Dembschi*.

Maior Constantin Atanasiu. *Psihotehnica în armatele străine*. Bucureşti 1936, 26 pg. — *Raţionalizarea în armată*, Bucureşti 1936, 16 pg. Pe autor îl preocupă problema raţionalizării în general şi aplicarea principiului raţionalizării în armată în deosebi. Organizare, în orice domeniu de activitate, fără raţionalizare nu e cu putinţă. Aşa şi în organizarea armatei moderne, năzuinţele conducătorilor trebue să fie îndreptate spre o raţionalizare şi specializare cît mai înaintată. In acest scop va trebui să se ţină seama de selecţiunea oamenilor după aptitudini. De aci nevoia de aplicaţiuni psihotehnice în armată. Autorul arată în prima broşură rolul ce se atribue psihotehnicei în armatele străine precum şi rezultatele ce s'au dobîndit şi faţă de cari „nu putem rămîne indiferenţi şi deci se impune să studiem această chestiune şi pentru armata noastră". In broşura a doua, autorul schiţează planul de orientare pentru *raţionalizarea în armată*. „Intrebuinţarea oamenilor după aptitudini, zice

autorul, perfecționarea metodelor de instrucție și evitarea oricăror risipe de energie, timp și personal, mai ales, în scopuri ce nu sunt în legătură cu războiul, sunt probleme ce trebuesc rezolvate pe baze științifice spre a obținea o armată nu numai numeroasă, ci și bine pregătită din punct de vedere profesional.... Cu cît un Stat este mai sărac în armament, cu atît el trebue să caute să-l suplinească prin pregătirea calitativă a oștirii sale. Inferioritatea numerică trebue compensată prin calitate".

Traian Brăileanu.

REVISTA REVISTELOR.

Iconar. An. II, No. 1, Sept. 1936, Cernăuți, str. Dragoș-Vodă No. 9. „Iconarul" a intrat în al doilea an, fapt pe care-l înseamnă d-l *Liviu Rusu* într'un prim-articol „Un an nou pentru căpitan și artă", în care lămurește și drumul revistei pentru viitor. D-l *G. Macrin* definește raportul între „Romînesc și verde"; Romînul a îndrăgit coloarea verde, care e semnul bunătății, al tinereții, al demnității și cinstei; „legionarismul a îmbrăcat verdele în toate romîneștile lui înțelesuri". „Nicări, zice autorul, n'am găsit această desvăluire de asperități pe plan politic atit de precis oglindită in viziunile neamului ca la noi între verdele romînesc legionar și roșul jidovesc comunist". „Biserica și decadența morală a tineretului" e titlul unui articol în care d-l Barbu Slușanschi critică aspru atitudinea reprezentanților Bisericii față de năzuințele tineretului naționalist. Două pagini de versuri, Cronici și Însemnări (semnate de *M. Streinul)*.

Țara Șipenițului. An. I, No. 2, Sept. 1936. Red. și Adm. Stăuceni, jud. Cernăuți. Semnează studii și articole: *Constantin Iacob* (Ministrul școalei, Dr. Angelescu), *L. Țară* (Secolul unității naționale), *Pompei Atanasiu* (Pe marginea școalei primare din Bucovina), *Erast Hostiuc* (Sate și biserici din Bucovina de peste Prut), etc. La partea literară găsim poeți cunoscuți: *Mircea Streinul, Teofil Lianu, G. Drumur.* Note mărunte. Cărți și reviste.

Revista de pedagogie. Director *C. Narly*, An. VI, Caetul III. Cernăuți, str. Spiru Haret 2. La studii. un capitol din pedagogia generală: „Despre mijloacele educației în general" de d-l *C. Narly*, care semnează, la rubrica „Politica școlară", și un interesant și temeinic studiu cu titlul „Două probleme actuale" și anume *Autonomia universitară* și *Examenul de bacalaureat*. Nu putem decît să atragem atenția profesorilor precum și a autorităților școlare asupra expunerilor d-lui Narly. S'a scris mult și multe cu privire la aceste probleme, dar nu credem că s'a scris ceva mai bun. Acest număr mai cuprinde și alte studii și articole precum și numeroase recenzii și dări de seamă. Pentru partea largă ce se face „Isemnărilor sociologice" ne exprimăm mulțumiri călduroase.

Revue Internationale de Sociologie. Director *Émile Lasbax*. An. 44, No. VII—VIII (Iulie—August 1936). Articole: *Arnost Blaha*, Problema intelectualului; *Roger Bastide*, Invățămîntul sociologiei în Franța. La Note și Discuțiuni, o amplă dare de seamă

a d-lui *Gaston Richard* asupra Arhivei pentru ştiinţa şi reforma socială a d-lui D. Gusti. Tot d-l *Gaston Richard* publică dări de seamă asupra „Istoriei pedagogiei" de *C. Narly*, asupra *Revistei de pedagogie* precum şi asupra *Insemnărilor sociologice*, dînd atenţie şi studiului „Sociologia lui T. G. Masdryk" de Tr. Brăileanu.

D-l Gaston Richard, a cărui concepţie sociologică a ieşit biruitoare faţă de şcoala lui Durkheim, urmăreşte cu mare interes mişcarea sociologică şi pedagogică dela noi contribuind astfel, şi în aceste domenii, la strîngerea legăturilor între intelectualitatea franceză şi cea romînească. Pentru această năzuinţă îi suntem adînc recunoscători.

Buletinul A. G. I. R. An. XVIII, No. 8 (August 1923) cuprinde o serie de comunicări pentru congresul din Octomvrie (ţinut la Iaşi), semnate de d-nii ing. *Andriescu-Cale*, *V. Cernat*, *D. A. Pastia*, dintre cari ni se pare de mare interes cea a d-lui Pastia privind „Datoria Statului pentru amenajarea căderilor de apă şi electrificarea Ţării". O problemă actuală e tratată în articolul „Inginer şi Arhitect", în care se preconizează înfiinţarea de redacţii regionale ale Buletinului.

N-rul 9 (Sept. 1936) continuă cu publicarea comunicărilor pentru congres: „Invăţămîntul industrial după noua lege din 1936 de ing. *Is. Mihăilescu*, „Invăţămîntul tehnic superior la Iaşi" de Dr. ing. *Cezar Parteni Antoni şi Dr. Const. I. Andreescu*, „Combaterea secetei" de ing. *St. Bărbulescu*, acelaş subiect ing. *Gh. Agapie*, „Problema locuinţei" de ing. *St. Mihăescu*, „Situaţia telegrafiei în Romînia" de ing *A. Avramescu*, „Rolul Statului în industrializare" de Dr. ing. *I. Basgan*, „O monetă nouă cu importantă utilizare" de ing. *N. Mihăilescu*, d-l ing. I. Andreescu-Cale: „Valorificarea Prutului şi Siretului pentru ridicarea Iaşilor şi a Moldovei", „Cum trebueşte atacată problema sistematizării Iaşului", „Ameliorarea alimentării cu apă a oraşului Iaşi". Am amintit aceste comunicări, toate temeinic studiate şi documentate, pentru a pune în lumină străduinţele inginerilor noştri de a munci pentru progresul ţării. Acest progres nu poate fi înfăptuit decît prin muncă organizată — ceea ce începe lumea să înţeleagă. Toată vorbăria politicianilor „reformatori" nu preţueşte nimic în faţa *creării* reale în toate domeniile. Elaborările spiritului trebuesc traduse în forme materiale, spiritul trebue să devie trup pentru a-şi da roadele sale pentru *viaţă*. Dela filosofie duce drumul drept spre inginerie, cum drept este drumul dela gînd la faptă.

Orientări. An. V. No. 8—9 (Aug.-Sept. 1936). Directorul revistei d-l *C. R. Crişan* continuă tratatul său de pedagogie socială, dîndu-ne în acest număr un capitol despre „Armătura Educatorului". Adînc, ca totdeauna, autorul pătrunde în miezul problemei „culturii" pe care educatorul trebue să şi-o însuşească pentru a o putea transmite. Intre acest studiu şi Recenziile şi Insemnările de la sfîrşit, versuri frumoase de diferiţi poeţi (*N. Patraşcu, Radu Nour, Simion Creţu,*

Octav Sergețiu, C. Ștefăniu) și cîteva epigrame de *B. Baleră* și *Al. Bașturea.*

Făt-Frumos. Director *Leca Morariu.* An. XI, No. 4 (Iulie-Sept. 1936) Amintim din bogatul cuprins: *I. E. Torouțiu,* Data morții lui Alex I. Cuza; *Artur Gorovei,* T. Ștefanelli (Amintiri); *Leca Morariu,* Sînziana și Pepelea. Vitrina cărții. Multe și mărunte. Cronică.

Gînd Romînesc, Revistă de cultură editată de Astra. Cluj. An. IV, No. 8—9 (Aug.- Sept.) Pe noi ne interesează mai ales; *Ovidiu Comșa,* Biopolitica; *Victor Iancu,* Originalitatea în artă; *N. Săulescu,* Școala Țărănească.

Pagini Literare. Turda. An. III, No. 9 (Sept.) Studiul „Cartea duhului romînesc" de *Grigore Popa* ne-a țintuit atenția. La *Cronici,* recenzii și însemnări scrise bine.

* * *

Am însemnat mai sus numai revistele mai voluminoase și mai reprezentative. Mărturisim însă, că adeseori găsim în gazete modeste cari ne vin în schimb articole și studii cari ar merita să fie notate și scoase din noianul știrilor și polemicilor gazetărești. Dar spațiul nu ne îngăduie decît să dăm numele acestor gazete și locul unde apar.

Libertatea, Dir. *Ioan Moța.* București I, Calea Victoriei 63. ■ **Glasul Strămoșesc,** Cluj, str. Baba Novac 1. Et. II. ■ **Ogorul,** Dir. *N. Trandafirescu-Nămăești,* București, str. Brezoianu No. 3. ■ **Omul nou.** Brăila. ■ **Iubiți Biserica.** Foaie de zidire sufletească pentru popor. Prim redactor Preot *Traian Lucanu,* Drăceni-Baia. ■ **Credința.** Revistă ilustrată de cultură religioasă și națională, Red. Prof. *N. Cotos,* Cernăuți, str. Vladimir Repta No. 9. ■ **Chemarea Naționalistă.** Dir. *Laur Preda,* Iași, str. Cuza Vodă 17, Et. II. ■ **Ideea Națională.** Dir. *N. N. Manolescu.* Buzău, str. Nae Stănescu 49. ■ **Cuvîntul Satelor.** Directori: *Ioan Ciucurel* și *Nicolae A. Roșu.* Lugoj și Timișoara. ■ **Cruciada.** Dir. *Octav Stetin.* București, str. Radu dela Afumați No. 16. ■ **Opinia Bucureșteană.** Dir. *Petre Bruteanu.* București, str. Vasile Gherghel 9. ■ **Scînteia.** Revista elevilor dela liceul „Petru Maior" din Gherla, Jud. Someș. Director *Emil Precup.* ■ **Crainicul.** Organ de luptă naționalistă și creștină, Red. *Ioan G. Blebea.* Călărași, str. Vînători 107. An. I. No. 1 — îi dorim viață lungă.
